

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ချစ်ခြင်းရဲ့ သံလိုက်စက်ကွင်းထဲမှာ

ချစ်ခြင်းရဲ့ သံလိုက် စက်ကွင်းထဲမှာ

နေရောင် ဖျော့ဖျော့လေး လင်းဖြာနေသော ညနေ ဆည်းဆာချိန်မှာ R^+ ဝယ်ဝှန် ကားပြာလေး တစ်စီးသည် အင်းလျား လမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် မောင်းလာသည်။

ညာက အင်းလျားကန်ပေါင် လမ်းလျှောက်ရအောင်ဟု ဆိုသဖြင့် စီစီက သူ့ကားနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

စီစီ ကားမောင်းပြီး သူ့နံဘေးမှာ ရွှေဝါက ထိုင်သည်။ ညာနှင့် မယ်အုန်းက နောက်ခန်းမှာ။ နောက်ခန်းရဲ့ ညာအစွန် ဆိုတော့ နေလည်း မထိုးသဖြင့် ညာက ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ဘေးဘီ လမ်းတစ်လျှောက်ကို ငေးမောလာသည်။

"ဟိုတစ်ခေါက် ကျုပ် ရန်ကုန်ရောက်တာ (၂၀၀၀- နှစ်ထောင်) ခုနှစ်တုန်းက ဆိုတော့ အခု ခုနှစ်နှစ် လောက်တောင် ကြာသွားပြီနော်၊ အဲဒီတုန်းက ရှင်တို့တွေနဲ့ အီကို ကင်တင်းရော၊ တောင်ငူဆောင် ကင်တင်းရော ထိုင်လိုက် ရသေးတယ်နော်"

ညာက ဆယ်ကျော်သက် အချိန်တုန်းက အဖြစ်အပျက် လေးများကို ပြန်လည် လွမ်းဆွတ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

"နှစ်ပတ်လောက်ပဲ နေပြီး ဟိုကို ပြန်ရတော့ နေလို့တောင် မဝသေးဘူး၊ ဘယ်မှလည်း အိမ်မလည် လိုက်ရဘူး၊ ကျုပ်လေ ရှင်တို့ကို အရမ်း သတိရတာပဲ သိလား"

"အံ့မယ် ... အပိုတွေ၊ ဟိုမှာ ပျော်နေပြီးတော့"

မယ်အုန်းက ညှာပေါင်ကို တစ်ချက် ပုတ်လျက် မကျေမနပ် မျက်စောင်း ရွယ်ပါသည်။

သူတို့နှင့် အတူတူ ဆယ်တန်းဖြေပြီး အောင်တဲ့အခါမှ သူတို့ကို ခွဲပြီး ညှာ က ဩစတြေးလျက အမေ့ဆီ လိုက်သွားခဲ့တာ။ ဟိုမှာပဲ ကွန်ပျူတာ တက်ခဲ့ တာ။ တစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ ညှာ တစ်ခေါက် ပြန်လာတော့ သူတို့က သုံးယောက်စလုံး သတ္တဗေဒ ဖတ်စီရီးယား တက်နေကြပြီလေ။

သူတို့နှင့် ကျောင်းမှာ လျှောက်လည်ခဲ့ရတာ ခုထိ မမေ့သေး။

အဲဒီနောက်တော့ ညှာ ရန်ကုန် ပြန်မလာဖြစ်တာ အတော်ကြီး ကြာသွား သည်။ အားလုံးလည်း ကျောင်းတွေပြီး၊ ဘွဲ့တွေရကုန်လို့ အလုပ်တွေတောင် ဝင်နေကြပြီ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် စီစီတို့ရဲ့ (C.S.M city) ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံ စတူဒီယိုနှင့် သတို့သမီး ဝတ်စုံဆိုင်လေးက ရန်ကုန်မှာ အောင်မြင် ပေါက်ရောက်လို့ပင် နေခဲ့ပြီ။

ညှာသာ အခုမှရောက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ချာချာ စဉ်းစားနေ တုန်း ဖြစ်သည်။

ယူလာတဲ့ ဘွဲ့နှင့် ဆိုလျှင်တော့ အင်တာနက် ကဖေးဆိုင်ပဲ ဖွင့်ရမှာ။

သို့သော် ညှာအာရုံတို့က တခြားမှာ ရှိနေသည်။

အလုပ်ကိစ္စ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သေး။

စိတ်ထဲ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေရသည် ဆိုတာ သူငယ်ချင်း အရင်းတွေ ကိုပင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဖွင့်မပြောရသေးပါ။

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညှာ သူ့ကို အရင်တွေ့ချင်သည်။

သူဟာ ဘယ်လိုပုံစံ ဘယ်လိုစိတ်ထား ရှိသလဲ။

သူ့ဘဝကရော အဖော်မဲ့နှင့် အထီးကျန်ဆန်ဆန် ရှိနေတုန်းလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ညှာရင်ထဲမှာ သူ့အပေါ် ကရုဏာလှိုင်းတွေ ရိုက်ခတ်နေရပါသည်။

သူ့နှလုံးသားထဲက ဒဏ်ရာတွေ၊ နာကြည်းချက်တွေကို ပြေပျောက်ငြိမ်းချမ်းသွား စေချင်ပါသည်။

ငေးကြည့်နေ မိတုန်းမှာပင် ကားက အင်းလျား ကန်ပေါင်ဘက် ချိုးကွေ့ကာ စီစီက ဂိတ်ကြေး ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပါကင် တစ်နေရာ ရှာရ၏။

ကားတွေ များနေသည်။ လူတွေလည်း စည်ကား လှုပ်ရှား နေကြပါသည်။

"ဒီဟွန်ဒါကို ကြည့်စမ်း၊ မင်းသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ ကားဖြစ်မယ်၊ အင်္ကျီတွေ ချိတ်ထားတယ် တွေ့လား"

"သိလားပဲ ... အဲဒါ ... ရဲ့ကားပဲ ဥစ္စာ"

သူတို့ စကားတွေကြောင့် ညှာနှလုံးသားမှာ တဒုတ်ဒုတ် မြည်အောင်ပင် သိသိသာသာ အခုန် မြန်လာရသည်။

ညှာ ဖုန်းဆက်ကြည့်တုန်းက ဒီညနေ အင်းလျားမှာ ရိုက်ကွင်းရှိတယ် ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်လေ။

ဒါကြောင့် စီစီတို့ ဘယ်သွားမလဲ မေးတော့ "ကန်ပေါင်၊ ကန်ပေါင်" လို့ တောင်းဆို ပို့ခိုင်းရတာ။

"ညှာရေ ... ရှင်တော့ မျက်စိ ရှုပ်ငြီ"

"ရပါတယ်၊ ညှာ ကြည့်ချင်တယ်"

ကားတံခါး သော့ချပြီး သူတို့ လေးယောက် ရင်ပေါင်တန်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

စီစီက ဂျင်းဘောင်းဘီ ရှည်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီ နီညို အကွက်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက် မှာတော့ ခွာချန်ဖိနပ် မြင့်မြင့်ကို စီးထား၏။

ရွှေဝါက နှစ်ထပ်ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီအဝါနှင့် ကိုရီးယား စကတ် အနက်လေးကို တွဲဝတ်ထားပြီး နောက်ပိတ် မပါသော ရှူးဖိနပ် ပုံစံ အဝါလေးကို စီးထားသည်။ မယ်အုန်းကတော့ စတိုင်ပင်နီ ပွပွနှင့် အင်္ကျီကို အရောင်တူ၊ အသားတူ ချုပ်ကာ ကော်ဖီရောင် အရင့်ကို သုံးထားသည်။

ဒါက သူ့လက်ရာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ကတည်းက ကြွားထားပြီးပြီ။ လေဒီရှူးအနက်နှင့် ဆံပင်ရှည် ပွကောက်ကောက်တို့နှင့် သူ့ပုံစံက အသားလည်းဖြူတော့ အားလုံးထဲ ထင်ရှားနေပါသည်။

ညာသည် စိတ်ထဲက တွန့်ဆုတ်နေသဖြင့် ခြေလှမ်းက နှေးချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ပေါင်လယ်ခန့်ရှိသည့် ဂျင်းစကတ် အထပ်ထပ် ကလေးနှင့် ဇာအင်္ကျီဖြူလေးနှင့် လယ်တိုဘွတ်ရှူး အဖြူအပြာ ကြားလေးကို စီးထားသော ညာက အားလုံးထဲ အငယ်ဆုံး အနုဆုံးလို ဖြစ်နေပါသည်။

တကယ်တော့ သူတို့ လေးယောက်က သက်တူရွယ်တူ တွေပါ။ လပိုင်းလောက်သာ ကွာခြားကြတာ။

ညာက နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာခဲ့တော့ ဝတ်ပုံစားပုံက နည်းနည်း ပိုသားနား အဆင့်မြင့် နေသည်။ ဒါတောင် အခု နည်းနည်း သတိထားပြီး လိုက်လျောညီထွေ ဝတ်နေတာပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက် မျက်စိထဲ သူမက ထူးထူးကဲကဲကြီး ဖြစ်မနေချင်ဘူးလေ။ ဆံပင် ပျော့ပျော့စင်းစင်း တို့ကိုတော့ မဟော်ဂနီရောင်လေးမှ မ

ပြောင်းဖြစ်သေး။

အသည်းပုံ စိန်နားဆွဲလေးနှင့် ညှာမျက်နှာ သွယ်သွယ်လေးက အနည်းငယ် နီမြန်းချင်သည်။

"ဟုတ်တယ်တော့ ... ဒီနေ့ ဒီမှာ ရှူတင် ရှိတာကို"

မြက်ခင်း ဆင်ခြေလျှောလေးမှာ လူတစ်အုပ်ကြီး ဝိုင်းအုံနေတာ လှမ်းတွေ့ရ၏။

မင်းသား မင်းသမီးက ခုံတန်းမှာလည်း မထိုင်ဘဲ လမ်းပေါ်လည်း မလျှောက်ဘဲ မြက်ခင်း နုနုပေါ် အတူလဲလျောင်း စကားပြောနေတဲ့ အခန်း။

ဒါရိုက်တာက လူငယ် ဒါရိုက်တာ။

"ဟဲ့ ... ဟိုမှာ၊ ဒါရိုက်တာ မိုးတိမ်တောက် မဟုတ်လား၊ သူ့ခဏလေးနဲ့ နာမည်ကြီး လာတယ်နော်၊ ရုပ်လေးကလည်း မိုက်တယ်ဟ"

ကက်ဦးထုပ်ကို အခြမ်းစောင်း လုပ်ထားကာ မျက်နှာမှာ ပါးသိုင်းမွေး သဲ့သဲ့နှင့် သူ့သဏ္ဌာန်က စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ပါ။ ဘော်ဒီက သေချာလေ့ကျင့် ကစားထားသလို ကျစ်လျစ်ဖွံ့ဖြိုး လှပနေသည်။ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် လက်မောင်းမှာ ကြွက်သားတွေ အမြှောင်းလိုက် ဖြစ်နေပုံက ဘော်ဒီဖစ် တီ ရုပ်အောက်မှာ အထင်းသား။ စတိုင်ပင်နံ ထူအိပ္ပပွကလည်း သူနှင့် အင်မတန် လိုက်ဖက်သည်။

ဖိုင်တစ်ခု ချိုင်းကြားညှပ်ကာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ချွေးစိုနေပေမဲ့ သူ့ပုံစံက လန်းဆန်း တက်ကြွနေသည်။ ကောင်မလေးတွေ သတိပြု သိချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

သူ ... ဟိုးအရင်ကထက်ပင် ပိုချောလာသေးသည်။

ညာက ခြေလှမ်း ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ သူ့ထံ ငေးမော ငြိမ်သက်နေမိသည်။

"စီစီ ... ကျုပ်တို့လည်း သွားတိုးကြည့်ရအောင်"

"ဟင် ... ရှက်စရာကြီး"

"လာစမ်းပါ"

ရွှေဝါက စီစီ လက်ကို ဆွဲသွားသဖြင့် မယ်အုန်းနှင့် ညှာက နောက်က အလိုလို ပါလာပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

"ကျုပ်တို့က မင်းသားကို မိတ်ဆက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါရိုက်တာကို အော်တို ရေးခိုင်းမှာ ဟင်း ... ဟင်း"

အဲဒီ ရွှေဝါ ငါးကြင်းမက သိပ်သွက်နေသည်။

ရယ်သံနှင့် မြူးမြူးကြွကြွ ရှေ့ကို တကယ် ရောက်သွားသည်။

ညှာသည် သူတို့ မိုးတိမ်တောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာကို အံ့အားသင့် နေသည်။ မိုးတိမ်တောက် အကြောင်းကို မဂ္ဂဇင်းထဲ ဖတ်ရသလောက်ပဲ သိ ပုံရသည်။

အင်းလေ ... သူက အရင်တုန်းက ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု နောက်ပိုင်း နှစ်တွေမှာသာ ထိုအလုပ်နှင့် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်လာတာ မဟုတ်လား။

သူ့ရဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုး အတိတ်ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားခဲ့ပြီတဲ့လား။

ညှာမယုံချင်ပါ။

ထိုဒဏ်ရာမျိုးက လွယ်လွယ်နှင့် မပျောက်တတ်ပါ။

"ညှာ ... ညှာ အော်တို စာအုပ်ပါလား၊ ဘောလ်ပင်ပါ ခဏပေး"

ရှေ့ရောက်သွားပြီး တစ်ချက် အကဲခတ်ပြီးမှ ညှာ့ထံ ပြန်ပြေးလာ၏။

"ရွှေဝါရယ် သူအလုပ်များနေတာ သွားရှုပ်မလို့လားဟယ်၊ ရှင်ကလည်း

နော် ကလေးကျနေတာပဲ"

"ဟွန်း ... ကလေးပဲပေါ့"

ရွှေဝါဆိုတာ စပ်စပ်စုစုလေ။

"ပေးပေး ... မထူးပါဘူး၊ ရှင်ပဲ သွားရေးခိုင်းတော့၊ ရှင်က သတ္တိ ပို ကောင်းတယ်နော်"

"ကလေးတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်ပါလား"

စီစီ ရှုံ့ချသဖြင့် ရွှေဝါ နည်းနည်း တွန့်ဆုတ်သွားတာ။

တကယ်လည်းပဲ သူတို့က အလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်နေတဲ့ တည်ငြိမ်သင့်တဲ့ အရွယ်မျိုး မဟုတ်လား။

မယ်အုန်းဆိုရင် စေ့စပ်ထား ပြီးသားပင် ဖြစ်နေပြီ။ သီတင်းကျွတ်ရင် မင်္ဂလာဆောင် တော့မှာလေ။

သူတို့ လေးယောက်ထဲမှာ မယ်အုန်း အရင်စွဲဖို့ မြင်နေပြီ။ ပြီးရင် စီစီ ဖြစ် နိုင်သည်။ စီစီကိုလည်း သူ့အိမ်က စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်နှင့် သဘောတူ စပ်ဟပ်နေပြီ။

ကျန်တာကတော့ အဲဒီ ရွှေဝါ ငါးကြင်းမနှင့် ညှာတခိုင် ပါပဲ။

ခုထိ အီစီကလီတွေက လွဲရင် ဘာမှ ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား အတည်တကျ မရှိသေး။

ညှာကတော့ ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးတာမို့ ပိုတောင် ရှင်းနေပါသေး သည်။ သူမရဲ့ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေက မဲလ်ဘုန်းမှာ။

"အို ... ကျုပ်တို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်လေးစားလို့ မိတ်ဖွဲ့မှာပဲ၊ သူရိုက် တဲ့ ရုပ်ရှင်တွေက ရယ်စရာလေးတွေ ရွှေဝါ အရမ်း ကြိုက်တာ သိလား၊ ညှာ ရေ လက်မှတ် သွားထိုးခိုင်းဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ လက်မှတ်လေး တစ်ချက် ထိုး

ပေးရုံပဲဟာ"

ညာဆီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ရှိပြီး ထိုပိုက်ဆံအိတ်ထဲ စုံတကာစေ့အောင် ထည့်ထားတတ်တာ သူတို့ သိပြီးသား။

ဘောလ်ပင်တို့ စာအုပ်ငယ်တို့ သာမက ဘီးလိုလား မှန်လိုလား၊ စနိုးတာ ဝါ လိုသလား၊ မောက်စစ်စပရေး ဘူးလိုသလား၊ တူးဝေးကိတ်လေး ရိုက်ချင် သလား။ Lip Gloss နှုတ်ခမ်းမှာ ဆိုးချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းကိုက် ပျောက်ဆေး လိုချင်သလား။ ဆေးပလာစတာက ကပ်ချင်သလား၊ ခေါင်းမူး လို့ ရှူဆေး ကောင်းကောင်းလေး ရှူလိုက်ချင်သလား စသဖြင့် တိုလီမိုလီ စုံ နဖာစီအောင် ပါလာတတ်သည် မဟုတ်လား။

လိုချင်တာရှိရင် ညာ့ထံ လှမ်းတောင်းနေကျပါ။ နဂိုကပင် ရှေ့တိုးကာ နီး နီးကပ်ကပ် တွေ့ဖူးချင်နေသော ညာက ရွှေ့ဝါ တိုက်တွန်းမှုကို ငြင်းဆန် မ နေတော့ဘဲ စာအုပ်ငယ်လေးနှင့် ရှေ့ကို တိုးသွားလိုက်ပါသည်။

"ကတ်"

သူရိုက်ကွင်းဖြုတ်ကာ တစ်အောင့် နားလိုက်တော့ ပိုအဆင်ပြေသွား သည်။

ရေဘင်မျက်မှန် အပြာဖျော့ဖျော့ကို ဖျတ်ခနဲ ထုတ်တပ်လိုက်သော သူ့ အမူအရာကို ညာ နီးကပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

မိုးတိမ်တောက်က သူ့ရှေ့မှ ကောင်မလေးကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

ဖြူနုဝင်းပကာ စိမ်းရောင်လေးပင် ပြေးနေသော မျက်နှာလှလှလေးမှာ ပိုင်းစက် ရွန်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းလေး တစ်စုံက စိန်ပွင့်လေးတွေလို ကြည်လင်ပြာလဲ့ စူးရှနေသည်။

တော်တော် မျက်လုံးလှတဲ့ ကောင်မလေး။

ကြည့်ပုံက ရင်ထဲထိ ထိရစေသည်။

ထိုမျက်လုံး ကလေးတွေက သူနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား လိုလို ရုတ်တရက်မှာ မိုးတိမ် စိတ်လှုပ်ရှား သွားမိသည်။

"ကိုတိမ်တောက်"

"ဗျာ"

သူ့ကို ခေါ်မည်မထင်ပါဘဲ ကောင်မလေးနှုတ်က သူ့အမည်ကို ခေါ်လိုက် တော့ တိမ်တောက် ယောင်ယမ်း၍ ထူးလိုက်သည်။

"အော်တို့ ရေးပေးမလား"

"ခင်ဗျာ... ဪရ် ရပါတယ်"

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးအနား ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းအုံနေချိန်မှာ သူမက ကိုယ့်ဆီ ထူးထူးခြားခြား ရောက်လာခဲ့ပါလား။ မိုးတိမ် မျက်မှန်ကို ပြန်ဆွဲ ချွတ်လိုက်သည်။

သူမ ကမ်းပေးတဲ့ စာအုပ်လေးမှာ မိုးတိမ်တောက်က အင်္ဂလိပ်လို လက်မှတ်ရေးထိုး၍ နေ့စွဲ တပ်လိုက်ပါသည်။

"ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ"

"ရှင်"

သူသည် စွဲမက်ဖွယ်သော အပြုံးနှင့် နောက်ပြောင်သလို မေးဆတ်ရင်း ...

"ဪ... ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေရော ရိုက်ချင်သေး လားလို့ပါ။ မင်းဖုန်းမှာ ကင်မရာပါတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မေးကြည့်တာပါ"

သူပြောမှ သတိရသည်။ ဟုတ်တာပဲ၊ ညှာရဲ့ ဂျီအက်စ်အမ် ဖုန်းက ကင်မရာ ပါတာပဲ။

ညာက ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး သူ့မျက်နှာ တည့်တည့် ချိန်ရွယ် လိုက်ပါသည်။

"ဟာ ... တကယ် ရိုက်ယူမယ်ပေါ့၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကိုယ့်ပုံကို တစ်ရေးနိုး တော့ ထမကြည့် နဲ့နော်"

သူများကိုသာ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သော တိမ်တောက်သည် ကိုယ့်ရှေ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် တကယ် ဓာတ်ပုံလာရိုက်တော့ မနေတတ် သလိုကြီး ဖြစ်သွားရကာ ရယ်ချင် မိလေသည်။

ပြီးတော့ သူ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးက ကြည်လင်အေးချမ်းပြီး ချစ် စဖွယ် ကောင်းသော ရုပ်အဆင်းလေးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

မျက်နှာရော၊ ဆံပင်လေး ပျော့စင်းနေပုံရော အဝတ်အစား ဝတ်ထားပုံ ရော ခြေချောင်း လက်ချောင်းလေးတွေရော တကယ်အဆင့်အတန်း မြင့် မြင့်ထဲကဆိုတာ အလိုအလျောက် သိသာနေပါသည်။

"အဟဲ ... တစ်ရေးနိုး ကြည့်မိရင် လန့်မှာစိုးလို့ပါ၊ ကိုယ်က ဒါတွေနဲ့လေ"

သူက မုတ်ဆိတ်နှင့် ပါးသိုင်းမွေးတွေကို ညွှန်ပြပြီး ရယ်သည်။

ညာ ထင်တာနှင့် တခြားစီ။ သူဟာ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်သော ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဘဝကို ရယူထားပြီပဲ။

အရင်လို ဘီယာမူးအောင် သောက်ပြီး တေလေ လွင့်မျောနေသူ တစ်ဦး မဟုတ်တော့ပါလား။

သူ့ဘဝကို တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အလုပ်တစ်ခုထဲ နှစ်မြုပ် ကြိုးစားနေ ပြီ။

ညာထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အောင်မြင်မှုနှင့် ပြုံးပျော်နေသော သူ့မျက်နှာကို မြင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းပါသည်။

"ကျွန်မ မလန့်ပါဘူး၊ စိတ်ချ"

"ဟား ... ဟား ဒါဆို တစ်ရေးနီး ကြည့်မယ်ပေါ့"

ကောင်မလေးက မရယ်ဘဲ သူ့ကို ခပ်နက်နက်လေး ပြုံးလျက်သား စူးစိုက် ကြည့်နေ၏။ ထိုအကြည့်လေးထဲမှာ ရင်းနှီးနှစ်လိုသော၊ နက်ရှိုင်း နွေးထွေးသော တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေတာ တိမ်တောက် ခံစားမိသည်။

ကိုမိုးတိမ်တောက်ရေ ...။

ရှင်ကတော့ မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရှင်မျက်နှာရှုံ့ လျှာထုတ်ပြီး ပြောင်ပြုဖူးတဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ကို မေ့နေလောက် ရောပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ရှင်က စွပ်ကျယ် အနီရဲရဲနဲ့ ဘောင်းဘီတို အဖြူလေးကို ဝတ်ပြီး ချွေးသံတရွဲ့ရွဲ့နဲ့ တင်းနစ် ရိုက်နေခဲ့တယ်။ ရှင်လေ့ကျင့် ကစားနေကျ တင်းနစ်ကုတ်လေးနဲ့ ကပ်ရက်မှာ ဒန်းကလေးနှစ်ခု ရှိတယ်လေ။ အဲဒီ ဒန်းပေါ်မှာ ဂါဝန် ပန်းနုရောင်လေးနဲ့ ဆံပင်နှစ်ဖက် ခွဲချည်ထားတဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းနဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက် တအား လွှဲစီးနေတာကို ရှင်မြင်တော့ ...

"ဖြည်းဖြည်း လွှဲလေ" လို့ လှမ်းအော် သတိပေးတယ်။

ကောင်မလေးက သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး။ လူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်နေအောင် အားကုန်လွှဲစီး နေတုန်းပဲလေ။

ရှင်က တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့ လေ့ကျင့်ကစားလို့ ပြီးသွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကလေးမလေးကလည်း မောလို့ ဒန်းပေါ် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ထိုင်နေပြီ။

လက်ထဲက မရမ်းပေါင်း ထုပ်ကိုလည်း ဖြည်စားနေတာပေါ့။

ရှင်က လှမ်းပြောင်ပြတယ်။ ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးကို ကလေးလို

ချစ်စနိုးဖြစ်လို့ နောက်ပြောင်တဲ့ အမူအရာလေးက သိပ်ကြည့်ကောင်း နေခဲ့တယ်လေ။

"ဟေ့ ... ကိုကြီးကို နည်းနည်းကျွေး"

တရင်းတနှီးနဲ့ ကလေးလက်ထဲက မုန့်ကို နည်းနည်းကျွေးဖို့ တောင်းဆိုပြီး မရမ်းပေါင်းတစ်လုံး နှိုက်ယူစားခဲ့တဲ့ ရှင့်ကို ကလေးမလေးက တအံ့တဩ ချစ်ခင်ရင်းနှီး သွားခဲ့တယ်။

ရှင့်ကို ခင်မင်သဘောကျ သွားခဲ့တယ်။

သေးငယ် နုနယ်သေးတဲ့ သူ့အသည်းနှလုံးမှာ အမှတ်ရ စွဲထင်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ရှင်က တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့။

ညာကတော့ ငါးတန်းအောင်ပြီး ခြောက်တန်းတက်မဲ့ ဆဲဆဲပေါ့။

"ကိုမိုးတိမ်"

"ဗျာ"

ကောင်မလေးက ချိုအေးနွဲ့သော အသံလေးနှင့် တရင်းတနှီး ခေါ်သည်။

"အခုရော တင်းနစ် ကစားသေးလား"

"ဗျာ"

မိုးတိမ်တောက် မျက်မှောင်ကုတ် သွားရသည်။ သူ တင်းနစ်ကစားခဲ့တာ ကျောင်းသားဘဝ တုန်းကပါ။

"မင်းဘယ်လို သိတာလဲ"

ကောင်မလေးက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် မဖြေပါ။

"ပြောစမ်းပါ ... မင်းကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကို သိနေတယ်"

"ဟင့်အင်း ... မသိပါဘူး"

ကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းယမ်း ငြင်းဆန်ပုံကို သူမယုံ။

ရွှေဝါက ဒါရိုက်တာ မိုးတိမ်တောက်နှင့် ညှာတို့ ရယ်မော စကားပြောနေတာ မြင်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ကြည့် အကဲခတ်ရင်းက အားတက်ရဲတင်းလာသလို သူတို့နားသို့ လျှောက်လာပါသည်။

ညှာက မဆိုး။

မိတ်ဆက် မိတ်ဖွဲ့တဲ့ နေရာမှာ ရဲတင်း သွက်လက်သည်။ နိုင်ငံခြားမှာ နေထိုင်ဖူးလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မိုးတိမ်တောက်နှင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးနှင့် စကားဆိုနေပုံမှာ အခုမှ မိတ်ဖွဲ့တာနှင့်ပင် မတူပါ။

အရင်ကတည်းက ရင်းနှီး ပတ်သက်ပြီးသား လူတွေလို ရင်းနှီးနွေးထွေးပြီး တစ်သားတည်း ဟန်ပေါက်နေသည်။ စကားတွေပင် လက်ဆုံကျနေသလို ပုံစံနှင့်။

တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းနှင့် ပြီးမသွား။ လှည့်မပြန်။

"ဒါက ညှာသူငယ်ချင်း ရွှေဝါတဲ့၊ သူတို့က ကိုမိုးတိမ်ကို လေးစားနေတာ၊ ကိုမိုးတိမ်ရဲ့ အနုပညာ ပရိသတ်တွေပေါ့၊ ရိုက်တဲ့ကားတိုင်း အားပေးနေတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

"ညှာတခိုင်ရယ် ... ရှင်လည်း သူရိုက်တဲ့ ကားလေးတွေ သပ်ရပ် အဆင့်မြင့်တယ်လို့ ချီးမွမ်းတာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ညှာက ဘာပြောလို့လဲ"

မိုးတိမ်သည် ညှာတခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုသာ မလွဲတမ်း အကြည့်စိုက်

နေမိသည်။

ကိုယ်မိန်းကလေးတွေကို စေ့စေ့မကြည့်မိတာ ကြာပြီ။ အလုပ်သဘော အရ ဆက်ဆံပတ်သက် ခင်မင်နေသူတွေ များစွာရှိသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရင်းနှီးမှုနှင့် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မရော။

အခု ခဏလေးမှာမှ သူကလေးကို နှစ်လိုစွာ ဘာကြောင့် နောက်ပြောင်နေ မိမှန်း ကိုယ့်ဘာသာပင် မတွေးတတ်။

ရွှေဝါ အနားရောက်လာတော့ မိုးတိမ် မျက်နှာက စောစောကလောက် မ ပြုံးဘဲ ဣန္ဒြေနှင့် တည်တံ့သွားပါသည်။

သူ့နဂိုပုံစံက ထိုပုံစံပါ။